

mere põhjas magas, ja wana kala mehe wäsinut rannu enam nii pikkale ei ulata, et eloga wõiks tagasi saada. Wanamees ei kuulnud nende palweid ega wastokeelmist, waid tõttas sõna lausomata uksest wälja otsekohe merekaldale, kus lõi kaljorüükal weel kinni seisis, ja Sumala abi peale lootes ujus tema jälle pimedal ööl kohiseva merele.

Waiselt ja kurblikult wotas rahwas kaldal. Mida pikemale aeg wiibis, seda enam lõppes nende lootus, et auuwäärt wanamees tagasi pidi jõudma. Uhesotraga walgustas wälgo tuloke merepinda ja üks must kogu tõusis laenetest nähtawale; siiski läks weel tül aega, enne kui Hindrik kaldale jõudis, sest ujumine oli se läbi temal raske, et kaupmees sugugi ujuda ei oskanud ja kalamees teda, kui kotti tagajärel pidi wedama. Rahwa rõemo kisa oli otsata suur wanamehe tagasi tulemise üle. Kaupmees rääkis, kuida tema surma ädas olnud, nõnda et mõne silmapilgo pärast põhja oleks waonud, kui kalamees õnne kombel senna ei oleks jõudnud, kus tema juba kaelani wee sees seistes, laewamastist linnipidas, ja laened üle pää käisid, mis teda uimaseks teinud, et kellestki enam aru ei saanud.

„Teie olite wiimane, keda täna surma käest päästsin,“ ütles kalamees kaupmehele: „sellepärast arwan teid omaks ja palun sellega leppida, mis mino kehwa urisil teile jõuab anda. Tulge siis mino juure öömajale, sunni ommikul paremat kor- terit seiate.“

Nõnda rääkides wõttis tema kaupmehe käest kinni ja tõttas wõeraga koev poole. Läänamisi ja õnesoorimisi anti temale otsata igalt poolt minnes kaasa. Uga wäsinut Mäginil ei kuulnud nende õnnistamisi, waid läks raholikult oma teed. Kaa kaupmees oli surma irmust nõnda wäsinud, et tema ei süa ega jua ei tahtnud, wail üksnes kuuwa särki palus ja kobe sängi puhkama eitis.

Eht kül Hindrik Mäginil raskest tööst wäsinud oli, siiski ei tulnud uni temal tül aega silmas; süda õõ oli ammogi mööda, enne kui wana mees uinus. Sellepärast teisel ommikul päike waremene tõusis, kui tema, mis muudo ial ei sündind, kus wanamees enamist enne päikese tõuso ita mere ääres nootasi seadmas ja kohendamas oli.

Kui päewa walgus teda unest äratanud, panis tema riided selga ja läks mere kaldale waatama, kas eilsest ukka läinud laewast midagi märki järele jäänud. Kanged tuulemarud olid õõpimedusel waikenud, lahe ommikune tuuleõhk keeritas weepinda krooksule ja iigawad päikese terad panid laenekesed läikima, kui ei oleks mingisugust wiletust õõsel juhtunud. Nõnda kustutab waike surmaingel elotibeduse ja äda jäljed meie palge pealt, enne kui auasängi puhkama eidame.

Kaldal leidis Hindrik enamist kõik külamehed ja weeuppudusest peasnud laewa rahwast, kes siht ja teist põhja läinud laewa warast wälja püüdsid, mis laened ranna ligidale olid kannud. Kõik mis